

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 917 ²	Τοῦ ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου Τετάρτη 30 Νοεμβρίου 2016 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ πρώτη γνωριμία μετὸ Χριστὸ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα.

Ὁ Ἀνδρέας εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παράδοσις λέει, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Πεντηκοστή, **κήρυξε τὸ εὐαγγέλιον** στὴ Σκυθία ἢ στὴν Κολχίδα. Ὑπάρχουν δὲ γραπτὲς μαρτυρίες, ὅτι κήρυξε στὴ Βιθυνία καὶ στὸν Εὐξεινο Πόντο, στὴν Προποντίδα, στὴ Χαλκηδὸνα καὶ στὸ Βυζάντιο, στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη, στὴ Θεσσαλία καὶ στὴν Ἑλλάδα, καὶ μέχρι τὴ Χερσῶνα. Ἀπὸ τὴ Χερσῶνα γύρισε πάλι στὸ Βυζάντιο καὶ ἀφοῦ χειροτόνησε ἐκεῖ ἐπίσκοπο τὸν Στάχυ, ἦρθε στὴν Πελοπόννησο.

Στὴν Πάτρα τὸν συνέλαβε ὁ ἀνθύπατος Αἰγεάτης καὶ τὸν σταύρωσε μετὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὸ εἶνε **τὸ τέλος** τοῦ ἀγίου.

Καὶ ποιά ἦταν **ἡ ἀρχή**; Σήμερα διαβάζεται ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπή, ποὺ μιλάει γιὰ τὴν πρώτη γνωριμία τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα μετὸ Χριστό (βλ. ἴω. 1,35-52).

Ὁ Ἀνδρέας καταγόταν ἀπὸ τὴ **Βηθσαιῶδα**. Ἀνήκε σὲ φτωχὴ οἰκογένεια ψαράδων. Ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ὁ Ἰωνᾶς. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ ἀδερφός του Σίμων μαζὶ μετὸν πατέρα τους εἶχαν μιὰ ψαρόβαρκα καὶ ψάρευαν στὴ λίμνη τῆς Γαλιλαίας. Ζοῦσαν ταπεινὴ, ἡσυχὴ ζωὴ. Στὸν πολὺ κόσμον ἦσαν ἀγνωστοί.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια, Ἀνδρέας καὶ Πέτρος –ἔτσι ὠνομάστηκε ἀργότερα ὁ Σίμων–, ἦταν εὐγενεῖς ὑπάξεις. Τὰ ἐνδιαφέροντά τους δὲν περιωρίζονταν στὸ ἐπάγγελμά τους, δὲν κοίταζαν μόνο πῶς θὰ ψαρέψουν, τί θὰ φᾶνε, πῶς θὰ ζήσουν· εἶχαν καὶ ὑψηλότερα ἐνδιαφέροντα. Σὰν Ἰουδαῖοι ποὺ ἦταν στὸ θρήσκευμα, πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό. Πίστευαν σὲ ὅσα δίδασκε ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆ-

τες. Πήγαιναν τακτικὰ στὴ συναγωγὴ καί, ἀπ' ὅσα ἄκουγαν ἢ διάβαζαν, μέσ' στὴν καρδιά τους εἶχε ἀναπτυχθῆ μιὰ ζωερὴ ἐλπίδα, ὅτι πλησιάζει **νὰ ἔρθῃ ὁ Μεσσίας Χριστός**, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν κόσμον ὅλο. Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ζοῦσαν οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας.

Γι' αὐτό, ὅταν ἄκουσαν ὅτι στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ ἐμφάνισθη ὁ Ἰωάννης ὁ προφήτης, ποὺ προφήτευε ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας καὶ καλοῦσε τὸν κόσμον σὲ μετάνοια, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος ἔτρεξαν καὶ πῆγαν στὸν Ἰορδάνη καὶ ἔγιναν **μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου**. Πόσο εὐχαριστοῦνταν νὰ τὸν ἀκούνε καὶ νὰ τὸν βλέπουν!

Ἄλλ' ὅταν μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς σὰν ἓνας ἀγνωστος περπατοῦσε κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Ἰωάννης, ποὺ τὸν γνώριζε, γεμάτος χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τὸν δείχνει στὸν Ἀνδρέα καὶ στὸν Ἰωάννη τὸν εὐαγγελιστὴ καὶ λέει: **«Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ!»** (ἴω. 1,36). Ἡ, ὅπως σὲ ἄλλη περίστασι ἔλεγε, **«ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»** (ἔ.ἀ. 1,29).

Σ' αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις περικλείεται τὸ μυστήριον τῆς θείας οικονομίας. Ἄς προσέξουμε. Καθὼς παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Χριστὸς δὲν λέγεται ἀπλῶς «ἀμνός», ἀλλὰ **«ὁ ἀμνός»**. Αὐτὸ τὸ ἄρθρον «ὁ» σημαίνει, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀμνοὺς ποὺ ἔσφαζαν κάθε χρόνον οἱ Ἑβραῖοι τὸ πάσχα, ἀλλὰ εἶνε **ὁ μοναδικὸς Ἀμνός**. Ἀμνός τοῦ ὁποίου εἰκόνες καὶ σκιά ἀπλῶς ἦταν οἱ ἀμνοὶ τῶν Ἑβραίων. Αὐτὸς εἶνε **ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτήρας τοῦ κόσμου**. Ἀκόμη ὁ Χρυσόστομος, ἐρμηνεύοντας τὴ λέξι «ὁ αἰρων», παρατηρεῖ ὅτι ἡ θυσία του στὸ Γολγοθᾶ ὑπῆρξε μοναδική. Διὰ μέσου δὲ τῆς μοναδικῆς αὐτῆς θυσίας συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου. Πάντοτε ὁ Χριστὸς αἰ-

ρει, σηκώνει, αφαιρεί τις αμαρτίες του κόσμου, δια μέσου της πίστεως και της τελέσεως του μυστηρίου της θείας ευχαριστίας.

Ο Άνδρέας και ο Ίωάννης, όταν άκουσαν τα λόγια αυτά του Ίωάννου του Προδρόμου, που συνιστοῦσε τὸ Χριστὸ ὡς Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, ἀποφάσισαν νὰ πλησιάσουν τὸ Χριστὸ καὶ **νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπὸ κοντά**. Ὁ Ίωάννης ὁ Πρόδρομος δὲν θὰ λυπόταν πού θὰ ἔφευγαν ἀπὸ κοντά του καὶ θὰ πήγαιναν στὸ Χριστό· ἀντιθέτως θὰ χαιρόταν. Διότι θὰ γνώριζαν Ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ὁ Πρόδρομος, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε, δὲν ἦταν ἄξιος νὰ λύσει «τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων» του (Μάρκ. 1,7). Ἔτσι οἱ δύο μαθηταὶ του θὰ προβιβάζονταν σὲ ἀσυγκρίτως ἀνώτερη μάθησι καὶ γνῶσι. Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε «τὸ Ἄ(λφα) καὶ τὸ Ἠ(μέγα), ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος» (Ἀπ. 22,13).

Ὁ Άνδρέας καὶ ὁ Ίωάννης πλησιάζουν τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς τοὺς βλέπει ν' ἀκολουθοῦν, στρέφεται καὶ τοὺς ρωτᾷει: «*Τί ζητεῖτε;*». Αὐτοὶ ἀπαντοῦν: «*Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;*». Κι ὁ Χριστὸς λέει: «*Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε*» (Ἰω. 1,39). Οἱ μαθηταὶ ἔρχονται ἐκεῖ πού ἔμενε ὁ Χριστὸς. Εἶχε δικό του σπίτι; Ὁχι. Στὸ σπίτι κάποιου ξένου ἔμενε προσωρινά.

Στὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο σπίτι ὁ Χριστὸς δέχτηκε τὸν Άνδρέα καὶ τὸν Ίωάννη καὶ ἀνοίξε μαζὶ τοὺς **συζήτησι, πού κράτησε ὥρες** ὀλόκληρες. Πόσο θὰ θέλαμε νὰ μάθουμε τί συζητοῦσαν! Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν μᾶς λέει τί ἔλεγαν. Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς συζητήσεως θὰ ἦταν **ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**, ἡ ὁποία ἐρχόταν στὸν κόσμο. Αὐτοὶ δέ, σὲ λίγο, θὰ ἐκαλοῦντο ὡς πρῶτοι κήρυκες καὶ διδάσκαλοι τῆς βασιλείας αὐτῆς. Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν μαθητῶν ἕνας νέος κόσμος ἀνοίχθηκε. Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουγαν πράγματα πού φωτίζαν τὴ διάνοια, θέρμαιναν τὴν καρδιά καὶ παρῶτρυναν τὸν ἄνθρωπο σὲ δρᾶσι.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη γνωριμία τῶν δύο μαθητῶν μὲ τὸ Χριστό. **Τόση ἐντύπωσι ἔκανε** στὸν Άνδρέα καὶ στὸν Ίωάννη ἡ γνωριμία αὐτή, ὥστε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Ίωάννης, πού ἔγραψε κατόπιν τὸ Εὐαγγέλιο, σημείωσε καὶ τὴν ὥρα τῆς συναντήσεως, ὅτι ἦταν «*ὡς δεκάτη*» (ἔ.ἀ. 1,40). Ἡ δεκάτη κατὰ τὸ ἐβραϊκὸ ὥρολόγιο ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν τετάρτη ἀπογευματινὴ κατὰ τὸ δικό μας.

Ὅτι δὲ ἡ ἐντύπωσι πού προξένησε ἡ γνωριμία αὐτὴ ἦταν τεραστία, φαίνεται κι ἀπὸ τὸ ἄλλο γεγονός, ὅτι ὁ Άνδρέας γεμᾶτος ἐνθου-

σιασμὸ ἔτρεξε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸν ἀδερφό του Πέτρο καὶ τοῦ λέει: «**Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν**» (ἔ.ἀ. 1,46). Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ κρυστάλλινη πηγὴ, τὸ «*ὔδωρ τὸ ζῶν*» (ἔ.ἀ. 4,10), τὸ δέντρο τὸ ἀθάνατο, «*ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς*» (ἔ.ἀ. 6,35), τὸ φῶς, ὁ ἥλιος πού φωτίζει, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ, ὁ πολῦτιμος μαργαρίτης. Ὅποιαδήποτε εἰκόνα καὶ ἂν ποῦμε, εἶνε κατώτερη τῆς πραγματικότητας. Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας καὶ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὸν Άνδρέα ἡ πιὸ σπουδαία ὥρα τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ ὥρα πού γνώρισε τὸ Χριστό. Ἐντυπώθηκε τόσο ζωηρὰ μέσα στὴν ψυχὴ του, ὥστε θὰ **τὴ θυμόταν** μέχρι τὴν ἄλλη ἐκείνη ὥρα, τὴν τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς του, πού σταυρωμένος καὶ αὐτός, καὶ μάλιστα ἀνάποδα ὅπως εἶπαμε, παρέδωσε πάνω στὸ σταυρὸ τὸ πνεῦμα του.

* * *

Ἡ σπουδαιότερη ὥρα! Καὶ τώρα σᾶς ἐρωτῶ, ἀγαπητοί μου· Ποιά εἶνε ἡ σπουδαιότερη ὥρα τῆς δικῆς σας ζωῆς; Οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος μας θ' ἀπαντοῦσαν στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνάλογα μὲ τὴ σημασία πού δίνουν σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα. Γι' αὐτὸν πού χρωστάει τεράστια ποσὰ σπουδαιότερη ὥρα εἶνε ἡ ὥρα πού τὸ χρέος του σβήνεται. Γιὰ τὸ φυλακισμένο σπουδαιότερη εἶνε ἡ ὥρα πού ἀνοίγει ἡ φυλακὴ καὶ βγαίνει ἔξω. Γιὰ τὸν αἰχμάλωτο ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως. Γιὰ τὸν ἄρρωστο πού κινδύνεψε νὰ πεθάνη σπουδαιότερη εἶνε ἡ ὥρα πού ἡ ὑγεία του ἀποκαθίσταται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Γιὰ τὸ φοιτητὴ ἡ ὥρα πού παίρνει τὸ πτυχίο του. Γιὰ ἄλλον ἡ ὥρα πού τελεῖ τὸ γάμο του. Γιὰ ἄλλον ἡ ὥρα πού ἀποκτᾷ παιδί. Καὶ γιὰ ἄλλον ἡ ὥρα πού τὸ λαχεῖο του κέρδισε ἑκατομμύρια...

Ἄλλὰ ἀπ' ὅλες τὶς ὥρες αὐτὲς ἀσυγκρίτως σπουδαιότερη εἶνε ἡ ὥρα πού ὁ ἄνθρωπος ξυπνάει ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀντικρύζει τὸ γλυκὸ φῶς τῆς πίστεως στὸ Χριστό. **Ἡ ὥρα πού γνωρίζει κανεὶς τὸ Χριστό**, ὄχι τυπικὰ ἀλλὰ πνευματικὰ, καὶ τὸν αἰσθάνεται πλέον ὡς προσωπικό του Σωτῆρα καὶ Λυτρωτή! Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἡ σπουδαιότερη ὥρα. Διότι πουθενὰ ἄλλοῦ, ναι πουθενὰ ἄλλοῦ, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ τὴ χαρὰ, τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη, τὴ λύτρωσι καὶ τὴ σωτηρία.

Ἀγαπητοί μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ ρωτήσω τὸν καθένα σας: **Ἐπάρχει στὴ ζωὴ σας μιὰ τέτοια ὥρα;**

Ἄπαντῆστε μόνοι σας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**